Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. CRUZ VILLALÓN
fremsat den 2. juli 2015 [1]

Sag C-245/14

Thomas Cook Belgium NV
mod
Thurner Hotel GmbH

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Handelsgericht Wien (Østrig))

»Område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 1896/2006 — europæisk betalingspåkravsprocedure — artikel 20, stk. 2 — prøvelse af det europæiske betalingspåkrav efter udløbet af indsigelsesfristen — urigtige eller unøjagtige oplysninger — manglende kompetence hos den ret, der har udstedt det europæiske betalingspåkrav — begrebet »ekstraordinære omstændigheder««

1. Den foreliggende sag giver Domstolen lejlighed til reelt for første gang at udtale sig om begrebet »ekstraordinære omstændigheder« i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 [2]. Spørgsmålet er navnlig, om inden for rammerne af den europæiske betalingspåkravsprocedure en eventuel manglende kompetence hos den retsinstans, som har udstedt et europæisk betalingspåkrav, fordi parterne muligvis har indgået en værnetingsaftale, som ikke er blevet nævnt i anmodningen om et europæisk betalingspåkrav, udgør »ekstraordinære omstændigheder«, som begrunder en prøvelse af det europæiske betalingspåkrav, når skyldneren synes at have haft mulighed for at gøre indsigelse mod det pågældende betalingspåkrav inden for den fastsatte frist og ikke har gjort det.

I – **Retsforskrifter**

2. Følgende fremgår af 25. betragtning til forordning nr. 1896/2006:

»Efter udløbet af fristen for indgivelse af indsigelse bør skyldneren i visse særlige tilfælde have ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav. Prøvelse i særlige tilfælde bør ikke betyde, at skyldneren får en ny lejlighed til at gøre indsigelse mod kravet. Under prøvelsen bør kravets realitet ikke vurderes, idet der kun tages stilling til de grunde, der skyldes de ekstraordinære omstændigheder, som skyldneren gør gældende. Andre ekstraordinære omstændigheder kan bl.a. være den situation, hvor det europæiske betalingspåkrav var baseret på urigtige oplysninger i anmodningsformularen.«

1 — Originalsprog: spansk.

2 — Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 12.12.2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 399, s. 1). I kendelse Novontech-Zala (C-324/12, EU:C:2013:205) fastslog Domstolen allerede, at den manglende overholdelse af fristen for at indgive indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav på grund af skyldnerens repræsentants fejl ikke begrunder en prøvelse af dette betalingspåkrav, idet en sådan manglende overholdelse ikke henhører under ekstraordinære omstændigheder som omhandlet i artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006. I dom eco cosmetics og Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 og C-120/13, EU:C:2014:2144) fastslog Domstolen, at proceduren i forordningens artikel 20 ikke finder anvendelse, når et europæisk betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de mindstestandarder, der er fastsat i forordningens artikel 13-15.

3. Forordningens artikel 16 med overskriften »Indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav« bestemmer følgende:

»1. Skyldneren kan indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret ved anvendelse af formular F i bilag VI, som fremsendes til ham sammen med det europæiske betalingspåkrav.

2. Indsigelsen sendes senest tredive dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for skyldneren.

3. Skyldneren angiver i indsigelsen, at han bestrider kravet, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.

4. Indsigelsen indgives i papirform eller ved anvendelse af alle andre kommunikationsmidler, herunder elektroniske midler, som accepteres af udstedelsesstaten, og som er til rådighed for den udstedende ret.

[...]«

4. Forordningens artikel 20 med overskriften »Prøvelse i særlige tilfælde« har følgende ordlyd:

»1. Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten i følgende tilfælde:

a) i) når påkravet er blevet forkyndt på en af de måder, der er fastsat i artikel 14,

og

ii) forkyndelsen ikke er blevet foretaget i så god tid, at skyldneren har kunnet varetage sine interesser under sagen, uden at dette skyldes fejl fra skyldnerens side

eller

b) når skyldneren har været forhindret i at gøre indsigelse mod kravet som følge af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra skyldnerens side

forudsat at skyldneren i begge tilfælde har reageret hurtigst muligt.

2. Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren også ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten, såfremt betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i denne forordning eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder.

3. Afviser retten skyldnerens anmodning under henvisning til, at ingen af de grunde til prøvelse, der er omhandlet i stk. 1 og 2, gør sig gældende, forbliver det europæiske betalingspåkrav virksomt.

Fastslår retten, at prøvelsen er berettiget af en af de grunde, der er omhandlet i stk. 1 og 2, er det europæiske betalingspåkrav uvirksomt.«

II – **Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål**

5. Sagsøgeren i hovedsagen, Thomas Cook Belgium NV (herefter »Thomas Cook«), er en rejsebureauvirksomhed med hjemsted i Gent (Belgien), der tilbyder mange forskellige former for tjenesteydelser inden for turisme. Den 3. september 2009 indgik Thomas Cook en kontrakt med Thurner Hotel GmbH (herefter »Thurner Hotel«), et østrigsk selskab med hjemsted i Sölden (Østrig) om de nye betingelser for deres samarbejde for så vidt angik sommersæsonen 2010. Efterfølgende betalte Thomas Cook ikke, og Thurner Hotel – der havde stillet indkvarteringsmuligheder til rådighed i Sölden på de i kontrakten opstillede betingelser – indgav en anmodning til Bezirksgericht für Handelssachen Wien (Østrig) om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav mod det belgiske rejsebureau til et beløb på over 15 000 EUR. Thurner Hotel begrundede kompetencen hos den ret, for hvilken anmodningen blev indbragt, med, at stedet for levering af ydelsen var Østrig.

6. Den 26. juni 2013 blev det europæiske betalingspåkrav forkyndt på gyldig vis for Thomas Cook. Thomas Cook gjorde ikke indsigelse inden for den frist på 30 dage, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, eftersom virksomheden ifølge eget udsagn var beskæftiget med at søge i sine arkiver for at finde ud af, om betalingspåkravet var begrundet.

7. Den 25. september 2013 indgav Thomas Cook en anmodning til Bezirksgericht für Handelssachen Wien om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006. Thomas Cook gjorde i det væsentlige gældende, at det europæiske betalingspåkrav var udstedt af en ret, der ikke havde kompetence, idet der i henhold til de generelle betingelser, som parterne havde aftalt, forelå en værnetingsaftale, hvorefter værnetinget var Gent (Belgien). Ifølge Thomas Cook var det europæiske betalingspåkrav således udstedt med urette og skulle erklæres uvirksomt i henhold til artikel 20, stk. 3, i forordning nr. 1896/2006, da det forhold, at betalingspåkravet blev udstedt af en ret, der ikke havde kompetence, begrunder et krav om prøvelse i henhold til ovennævnte forordnings artikel 20, stk. 2.

8. Ved kendelse af 28. oktober 2013 forkastede Bezirksgericht für Handelssachen Wien anmodningen om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav fremsat af Thomas Cook. Thomas Cook iværksatte rettidigt appel til prøvelse af denne kendelse for den forelæggende ret. Thomas Cook baserede sin appel på 25. betragtning til forordning nr. 1896/2006, hvori det forhold, at det europæiske betalingspåkrav er baseret på urigtige oplysninger i anmodningsformularen, udtrykkeligt kvalificeres som »ekstraordinære omstændigheder« i henhold til forordningens artikel 20, stk. 2. Thomas Cook var af den opfattelse, at Bezirksgericht für Handelssachen Wien i den foreliggende sag havde undladt at tage hensyn til det forhold, at de kompetente retsinstanser i henhold til de almindelige betingelser i den kontrakt, der er indgået mellem parterne, ikke var de østrigske retsinstanser, men retsinstanserne i Gent (Belgien). Ifølge Thomas Cook skulle den ret, som sagen blev indbragt for, have fastslået, at det europæiske betalingspåkrav klart var blevet udstedt med urette i henhold til forordningens artikel 20, stk. 2.

9. Handelsgericht Wien besluttede at udsætte sagen og forelægge følgende spørgsmål for Domstolen:

»1) Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning […] nr. 1896/2006 […] om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure fortolkes således, at skyldneren også har ret til at anmode om domstolsprøvelse af det europæiske betalingspåkrav i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, såfremt betalingspåkravet ganske vist er blevet forkyndt for skyldneren på gyldig vis, men dette som følge af oplysningerne om kompetence i anmodningsformularen blev udstedt af en ret, som ikke havde kompetence hertil?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Foreligger der allerede ekstraordinære omstændigheder i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, som beskrevet i 25. betragtning til Europa-Kommissionens meddelelse 2004/0055 af 7. februar 2006, såfremt det

europæiske betalingspåkrav blev udstedt på grundlag af oplysninger i anmodningsformularen, der efterfølgende kan vise sig at være urigtige, navnlig når spørgsmålet, om retten har kompetence, afhænger heraf?«

10. Thurner Hotel, den østrigske regering, den portugisiske regering, Europa-Kommissionen og den tyske regering har indgivet skriftlige indlæg. Thomas Cook har indgivet skriftlige indlæg efter fristens udløb, og de kunne således ikke accepteres. Kun Kommissionen afgav indlæg under retsmødet den 16. april 2015, som Thomas Cook havde anmodet om.

III – **Sammendrag af parternes argumenter**

11. Thurner Hotel har for det første bestridt Thomas Cooks anbringender under den pågældende sag, hvormed Thomas Cook angiveligt gjorde gældende, at virksomheden ikke havde kendskab til den manglende betaling, da fakturaerne slet ikke, eller i det mindste ikke rettidigt, var blevet fremsendt til den, hvilket ifølge Thomas Cook havde forhindret den i at gøre indsigelse rettidigt. Thurner Hotel har ligeledes bestridt den omstændighed, at parterne havde aftalt værneting ved retterne i Gent. Under alle omstændigheder fremgik det klart af anmodningen om et europæisk betalingspåkrav, at den ret, som sagen var blevet indbragt for, havde kompetence som følge af stedet for udførelse af kontraktforpligtelserne (i medfør af artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 44/2001), og Thomas Cook kunne således have gjort indsigelse inden for fristen på 30 dage.

12. Thurner Hotel er af den opfattelse, at den omtvistede bestemmelse (artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006) skal fortolkes restriktivt. Ifølge Thurner Hotel er muligheden for i henhold til nævnte bestemmelse at gøre procesretlige indvendinger, som kunne (og burde) have været fremsat inden udløbet af indsigelsesfristen, i strid med retssikkerhedsprincippet.

13. Den østrigske regering går ligeledes ind for en restriktiv fortolkning af artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, hvorefter forhold, der kunne være blevet gjort gældende i en indsigelse fremsat af skyldneren, ikke kan betegnes som »ekstraordinære omstændigheder«, hvilket ligeledes er den tyske regerings opfattelse. Ifølge den østrigske regering er det kun de europæiske betalingspåkrav, som er ulovlige, eller som er opnået gennem svig, der kan gøres til genstand for en prøvelse i henhold til bestemmelserne i nævnte forordnings artikel 20, stk. 2.

14. Den portugisiske regering har anført, at forordningens artikel 20, stk. 2, gør det muligt at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav efter udløbet af indsigelsesfristen i to tilfælde: for det første når betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til nævnte forordnings bestemmelser, således at forordningens betingelser for en gyldig udstedelse af dette påkrav er blevet tilsidesat, og for det andet under alle andre ekstraordinære omstændigheder. Den portugisiske regering er af den opfattelse, at målet med indsigelsesfristen i artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 er at bestride lovligheden eller gyldigheden af den fordring, der kræves betalt, i de tilfælde, hvor det europæiske betalingspåkrav opfylder de i forordningen fastsatte betingelser for gyldighed. Derimod har prøvelsen i henhold til samme forordnings artikel 20, stk. 2, til formål at forhindre gennemførelsen af betalingspåkrav udstedt i strid med denne forordning. Den portugisiske regering er af den opfattelse, at der er tale om en tilsidesættelse af en væsentlig gyldighedsbetingelse, når en ret, der ikke har kompetence, udsteder et påkrav, og at fristen for at gøre indsigelse mod dette påkrav skal være længere end den i artikel 16 fastsatte frist.

15. Kommissionen har foreslået, at det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, idet betalingspåkravet, hvis det rent faktisk er udstedt af en ret, der ikke har international kompetence, må betragtes som værende udstedt med urette, henset til de i forordning nr. 1896/2006 opstillede betingelser, således at det er muligt at anmode om en prøvelse i henhold til forordningens artikel 20, stk. 2. Det andet præjudicielle spørgsmål skal besvares ved at afgøre, om påkravet »klart« er blevet

udstedt med urette. I forbindelse med international retslig kompetence er det i de fleste tilfælde ikke »klart«, om den ret, der har udstedt påkravet, er kompetent eller ej. Kommissionen er imidlertid af den opfattelse, at det er i strid med forordningens mål at pålægge retten altid at foretage en udtømmende undersøgelse af, om den har kompetence til at udstede påkravet eller ej.

16. Kommissionen har foreslået, at rækkevidden af artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 begrænses i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012 [3], således at det kun er muligt at bestride det europæiske betalingspåkrav uden for indsigelsesfristen, hvis internationale værnetingsklausuler, der netop er indført for at beskytte den svageste part i et aftaleforhold, tilsidesættes, eller i de i artikel 24 i forordning nr. 1215/2012 nævnte tilfælde (enekompetence), hvortil der henvises i samme forordnings artikel 45, stk. 1, litra e), nr. ii). En mulig tilsidesættelse af en værnetingsklausul som den, der ser ud til at ligge til grund for den foreliggende sag, er ikke omfattet af nogen af disse tilfælde, og det kan således ikke fastslås, at påkravet »klart« er blevet udstedt med urette.

17. Ifølge Kommissionen står det tilbage at afgøre, om der er tale om »andre ekstraordinære omstændigheder« i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006. Kommissionen har foreslået, at dette begreb fortolkes restriktivt, idet det begrænses til tilfælde af forsætligt misbrug af betalingspåkravsproceduren, hvilket skal fastslås i hvert enkelt tilfælde [4].

18. Den tyske regering er af den opfattelse, at det ikke er enhver ukorrekt eller urigtig oplysning i anmodningsformularen, som kan begrunde en prøvelse i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006. Prøvelse af det europæiske betalingspåkrav er kun berettiget, når gennemførelsen af det efter vurdering af de to parters interesser viser sig at være uacceptabel (»unerträglich«) for en af parterne. Den tyske regering har endvidere nævnt Novontech-Zala-kendelsen [5], som vedrørte artikel 20 i forordning nr. 1896/2006, og hvori Domstolen med henvisning til indsigelsesfristen på 30 dage har fastslået, at »[n]år overskridelsen af den nævnte frist [...] skyldes mangel på omhu fra skyldnerens repræsentant, kan en sådan situation, eftersom den let ville kunne være undgået, dog ikke henhøre under ekstraordinære omstændigheder i [artikel 20, stk. 1, litra b) og stk. 2's] forstand«. Den tyske regering har gjort gældende, at ud fra dette ræsonnement skal et forhold, der let ville kunne være undgået af den part, der gør forholdet gældende, ikke betragtes som en »ekstraordinær omstændighed«. Det vil endvidere være i strid med målene med forordning nr. 1896/2006 (navnlig målene om hurtighed og nedbringelse af omkostningerne), hvis prøvelse af et europæisk betalingspåkrav, mod hvilket der kunne være gjort indsigelse inden for den fastsatte frist (en indsigelse, som det i henhold til nævnte forordnings artikel 16, stk. 3, i øvrigt end ikke er nødvendigt at begrunde), accepteres.

19. Ifølge den tyske regering er den omstændighed, at den part, der har anmodet om det europæiske betalingspåkrav, og den anden part har indgået en international værnetingsklausul, overhovedet ikke »ekstraordinær«, og i den foreliggende sag kunne Thomas Cook uden større vanskeligheder have gjort gældende, at den ret, der har udstedt påkravet, savnede kompetence, ved at gøre indsigelse. Endelig har den tyske regering anført, at der under alle omstændigheder, selv om den ret, der i sidste ende har udstedt påkravet, ikke har international kompetence, er tale om et upartisk og uafhængigt organ i en medlemsstat, og at der ikke er noget grundlag for at antage, at en afgørelse fra dette organ ikke tog hensyn til eller var til skade for Thomas Cooks interesser.

3 — Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351, s. 1).

4 — Ifølge Kommissionen synes dette ikke at være tilfældet i den foreliggende sag, hvor Thurner Hotel har baseret Bezirksgericht für Handelssachen Wiens internationale retslige kompetence på opfyldelsesstedet for kontraktforpligtelserne i henhold til artikel 5 i forordning nr. 44/2001.

5 — Kendelse Novontech-Zala (C-324/12, EU:C:2013:205, præmis 21).

IV – **Analyse**

A – Indledende bemærkninger

20. Den forelæggende ret har forelagt to præjudicielle spørgsmål for Domstolen. Med det første præjudicielle spørgsmål ønsker den oplyst, om det i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 er muligt at anmode om en prøvelse af et europæisk betalingspåkrav udstedt af en ret, som ikke har kompetence, som følge af de oplysninger om kompetence, der fremgår af anmodningsformularen. Med det andet præjudicielle spørgsmål (som kun stilles, såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende) ønsker den forelæggende ret oplyst, om der foreligger »ekstraordinære omstændigheder« i henhold til denne bestemmelse, såfremt påkravet er blevet udstedt på grundlag af oplysninger om kompetence i anmodningsformularen, der efterfølgende viser sig at være urigtige.

21. Jeg er, som den tyske regering ligeledes har fremført i sit indlæg, af den opfattelse, at de to spørgsmål kan slås sammen til et enkelt spørgsmål, som kan formuleres som følger:

»Skal artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, sammenholdt med 25. betragtning hertil, fortolkes således, at der foreligger »ekstraordinære omstændigheder«, som gør det muligt for en skyldner, over for hvilken der på gyldig vis er blevet forkyndt et europæisk betalingspåkrav, at anmode om en restlig prøvelse af dette påkrav, såfremt dette påkrav er blevet udstedt på grundlag af oplysninger i anmodningsformularen, der efterfølgende viser sig at være urigtige, navnlig når spørgsmålet, om retten har kompetence, afhænger af disse oplysninger?«

B – Behandling af spørgsmålet

22. Det fremgår af stk. 2 i artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 med overskriften »Prøvelse i særlige tilfælde«, at »[e]fter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren også ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten, såfremt betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i denne forordning, eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder«, idet disse omstændigheder i henhold til 25. betragtning til nævnte forordning, som den forelæggende ret udtrykkeligt henviser til [6], kunne være den situation, hvor »det europæiske betalingspåkrav var baseret på urigtige oplysninger i anmodningsformularen«.

23. Efter min opfattelse går såvel kravet i artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, hvorefter betalingspåkravet »klart« skal være blevet »udstedt med urette«, som formuleringen i 25. betragtning, hvorefter »[p]røvelse i særlige tilfælde [...] ikke [bør] betyde, at skyldneren får en ny lejlighed til at gøre indsigelse mod kravet«, i retning af en streng anvendelse af »prøvelse i særlige tilfælde«. Jeg er derfor i princippet enig med den tyske regering i, at det ikke er enhver urigtig eller unøjagtig oplysning i anmodningsformularen, som kan begrunde en prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006.

6 — I det andet præjudicielle spørgsmål har Handelsgericht Wien nævnt »25. betragtning til Kommissionens meddelelse 2004/0055 af 7.2.[2006]«. Jeg går ud fra, at der er tale om en henvisning til ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 7.2.2006 om indførelse af en europæisk betalingspåbudsprocedure (KOM(2006) 57 endelig), hvormed 25. betragtning, der nu er gældende, blev indsat i teksten.

24. Selve udformningen af den europæiske påkravsprocedure, der generelt kun giver skyldneren en enkelt mulighed for at reagere på fordringshaverens krav – indsigelse i henhold til artikel 16 i forordning nr. 1896/2006 – men som netop af denne årsag er underlagt meget få formelle krav (den skal formuleres skriftligt inden for en frist på 30 dage) og slet ingen materielle krav (den skal ikke begrundes), er ligeledes til hinder for en bred anvendelse af en procedure, der udelukkende er tænkt til at skulle finde anvendelse i særlige tilfælde [7].

25. Jeg er således af den opfattelse, at artikel 20, stk. 2, sammenholdt med 25. betragtning til forordningen, skal fortolkes strengt, og alle de intervenienter, der har indgivet indlæg, bortset fra den portugisiske regering, er enige heri.

26. Under omstændigheder som dem, der gør sig gældende i den foreliggende sag, betyder det, at det ikke bør være muligt at opnå en fornyet prøvelse af de oplysninger, som fordringshaveren har anført i anmodningsformularen, når skyldneren (navnlig når der som her er tale om en erhvervsdrivende) i forbindelse med en undersøgelse af det europæiske betalingspåkrav, som er blevet forkyndt på gyldig vis, allerede har kunnet vurdere, at de oplysninger, som den retsinstans, der har udstedt påkravet, har baseret sig på (dvs. de oplysninger, som fordringshaveren har givet) var unøjagtige, ukorrekte eller urigtige. Jeg er enig med Thurner Hotel og med den østrigske regering i, at urigtige eller unøjagtige oplysninger, som skyldneren allerede har kunnet reagere på i indsigelsesfasen, ikke kan betegnes som »ekstraordinære omstændigheder«, der kan begrunde en prøvelse af påkravet. Endelig er jeg af den opfattelse, at de »urigtige oplysninger«, der er omhandlet i 25. betragtning til forordning nr. 1896/2006, skal begrænses til at omfatte oplysninger, hvis urigtige eller unøjagtige karakter først viser sig, eller skyldneren først får kendskab til, på et tidspunkt efter, at fristen i forordningens artikel 16, stk. 2, er udløbet, idet dette spørgsmål skal bedømmes af den nationale retsinstans fra sag til sag.

27. Jeg kan således drage den foreløbige konklusion, at det efter min opfattelse kun er den situation, hvor et europæisk betalingspåkrav er baseret på oplysninger i anmodningsformularen, der har vist sig at være urigtige eller unøjagtige på et tidspunkt efter udløbet af indsigelsesfristen, hvilket skyldneren skal godtgøre i hvert enkelt tilfælde, der kan betegnes som »ekstraordinære omstændigheder«, der giver skyldneren mulighed for at kræve en prøvelse af betalingspåkravet i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2000. Udtrykt på en anden måde, hvis betalingspåkravet er baseret på oplysninger i anmodningsformularen, hvis urigtige eller unøjagtige karakter skyldneren har kunnet få kendskab til inden for den i forordningens artikel 16, stk. 2, fastsatte frist for indsigelse, hvilket det tilkommer den nationale ret at bedømme, er der ikke tale om »ekstraordinære omstændigheder«, der kan begrunde en prøvelse.

28. Efter min opfattelse og af årsager, som jeg vil redegøre for i det følgende, fører heller ikke det forhold, at kompetencen hos den retsinstans, der har udstedt påkravet, afhænger af de urigtige eller unøjagtige oplysninger i anmodningsformularen – hvilket er den situation, som navnlig Handelsgericht Wien henviser til – til en anden konklusion.

29. Ifølge 16. betragtning til forordning nr. 1896/2006 bør »[r]etten [...] undersøge anmodningen [om et europæisk betalingspåkrav], herunder spørgsmålet om kompetence [...], på grundlag af oplysningerne i anmodningsformularen«, uden at det er nødvendigt, at denne undersøgelse foretages af en dommer [8]. I henhold til artikel 8 i forordning nr. 1896/2006 er et af de krav, som en retsinstans, for hvilken en anmodning om et europæisk betalingspåkrav er indbragt, skal undersøge på grundlag af anmodningsformularen, den internationale kompetence (forordningens artikel 6). En retsinstans, der

7 — Konsekvensen af en indsigelse er i henhold til artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006, at proceduren fortsætter for de kompetente retsinstanser i udstedelsesstaten i henhold til den tilsvarende almindelige civile retsplejes regler. Under denne procedure kan f.eks. spørgsmålet om international restlig kompetence, herunder, hvad der navnlig er relevant for den foreliggende sag, arten, gyldigheden og virkningerne af en værnetingsklausul vedtaget af parterne, drøftes.

8 — Det fremgår desuden af artikel 8 i forordning nr. 1896/2006, at denne undersøgelse endog kan have form af en elektronisk procedure.

behandler en anmodning om et europæisk betalingspåkrav, skal blot vurdere, om den numeriske kode (blandt 13 mulige) for kriteriet om kompetence hos den ret, som ansøgeren har angivet i formular A i bilag 1 til forordning nr. 1896/2006, er sandsynlig i forhold til bestemmelserne i forordning nr. 44/2001 [9], hvortil der henvises i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 for så vidt angår den retslige kompetence [10].

30. Ved forkyndelsen af det europæiske betalingspåkrav for skyldneren ved hjælp af formular E i bilag V til forordning nr. 1896/2006 informeres skyldneren i øvrigt under litra c) på en visuelt særskilt måde om, at denne kan gøre indsigelse inden for en frist på 30 dage, og om konsekvenserne, hvis han ikke gør det, men ligeledes om, at »dette påkrav er udstedt alene på grundlag af fordringshavers oplysninger. Disse oplysninger er ikke blevet prøvet af retten«.

31. Da betalingspåkravet ifølge den forelæggende ret er blevet gyldigt forkyndt for Thomas Cook, må det pågældende selskab således i den foreliggende sag anses for allerede ved modtagelsen af forkyndelsen (det tidspunktet, hvor fristen for at gøre indsigelse begynder at løbe) at have vidst, at dette påkrav var blevet udstedt alene på grundlag af oplysningerne afgivet af Thurner Hotel i formular A i bilag I til forordning nr. 1896/2006. Selv om det ikke fremgår af sagsakterne, om Thomas Cook rent faktisk har modtaget en kopi af den pågældende formular A, kunne det pågældende belgiske selskab således lægge til grund, at Thurner Hotel i sin anmodning ikke havde oplyst, at der var indgået en værnetingsklausul mellem parterne (da påkravet var blevet udstedt af en østrigsk retsinstans og ikke af retten i Gent), og at den ret, der havde gennemført den undersøgelse, der var foretaget på grundlag af oplysningerne i formularen, i princippet ikke nødvendigvis havde haft kendskab til denne klausuls eksistens [11].

32. Eftersom artikel 24 i forordning nr. 44/2001 generelt tillader en stiltiende udvidelse af kompetencen, hvis sagsøgte giver møde for en ret, der ikke oprindeligt var valgt af parterne [12], kan den omstændighed, at den, der har anmodet om det europæiske betalingspåkrav – i afventning af skyldnerens reaktion – angiver opfyldelsesstedet for forpligtelserne (artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 44/2001) som kriterium for, at den østrigske ret har kompetence, i øvrigt ikke efter min opfattelse uden videre betegnes som »urigtige oplysninger« i henhold til 25. betragtning [13]. Som Domstolen allerede har fastslået i forbindelse med de tilsvarende bestemmelser i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder

9 — Rent konkret bestemmer artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 for så vidt angår den foreliggende sag (som ikke involverer nogen forbruger), at »[v]ed anvendelsen af denne forordning afgøres kompetencen efter de relevante fællesskabsretlige bestemmelser, særlig forordning (EF) nr. 44/2001«. Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1) blev pr. 10.1.2015 erstattet af forordning nr. 1215/2012, som ikke var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

10 — Ifølge den formulering, som Kormann har anvendt, »[er] kun en undersøgelse af sandsynligheden i forhold til oplysninger om hovedfordringen […] nødvendig« (J.M. Kormann, *Das neue Europäische Mahnverfahren im Vergleich zu den Mahnverfahren in Deutschland und Österreich*. Jena: Jenaer Wissenschaftliche Verlagsgesellschaft, 2007, s. 96).

11 — Der skal tages hensyn til det forhold, at den, der anmoder om et europæisk betalingspåkrav, i henhold til artikel 7, stk. 2, litra e), i forordning nr. 1896/2006 kun skal give en *beskrivelse* af de bevisligheder, hvorpå kravet støttes, således at det er mere end sandsynligt, at den retsinstans, som anmodningen er indgivet til, på tidspunktet for den i artikel 8 omhandlede undersøgelse end ikke er i besiddelse af den kontrakt, der er indgået mellem parterne.

12 — Det fremgår af forordningens artikel 24, at selv når der er indgået en værnetingsklausul mellem parterne, kan den anmodende part fremsætte sit krav ved en anden ret end den, parterne har valgt, og sagsøgte kan stiltiende acceptere dette ved at give møde for denne ret, hvorved den værnetingsaftale, som parterne tidligere måtte have indgået, bliver uvirksom (undtagen i tilfælde af enekompetence i henhold til artikel 22 i forordning nr. 44/2001). Domstolen har allerede specifikt i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure fastslået, at »en indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav, som ikke indeholder en anfægtelse af kompetencen for retten i udstedelsesstaten, [...] ikke [kan] anses for et møde for retten i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i forordning nr. 44/2001« (dom Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393). Jf. ligeledes generelt vedrørende nævnte artikel 24 dom Cartier parfums-lunettes og Axa Corporate Solutions assurances (EU:C:2014:109, præmis 34 ff.).

13 — Henset ligeledes til den omstændighed, at Thurner Hotel har bestridt eksistensen af den værnetingsklausul, som Thomas Cook henviser til (jf. punkt 2 og 3 i Thurner Hotels indlæg).

handelssager (herefter »Bruxelleskonventionen«)[14], »kan der ikke af konventionens almindelige opbygning eller formål udledes nogen begrundelse for at antage, at parterne efter en værnetingsaftale i henhold til artikel 17 skulle være afskåret fra frivilligt at indbringe deres sag for en anden ret end den, der er udpeget i aftalen«[15].

33. Der skal ligeledes tages hensyn til den omstændighed, at alene tilstedeværelsen af en sådan klausul i de almindelige betingelser i den kontrakt, der er indgået mellem parterne, ikke indebærer, at den er gyldig i henhold til nævnte forordnings artikel 23[16]. Bedømmelsen af dens formelle gyldighed i tilfælde af en tvist mellem parterne kræver, at den retsinstans, som sagen er indbragt for, gennemfører en mere dybtgående undersøgelse end den, der skal gennemføres i henhold til artikel 8 i forordning nr. 1896/2006, selv om denne informeres om, at denne klausul findes, ved hjælp af formularen om anmodning om et europæisk betalingspåkrav. Jeg er således af den opfattelse, at når den, der anmoder om et europæisk betalingspåkrav, er i tvivl om gyldigheden eller effektiviteten af værnetingsklausulen i kontraktens almindelige betingelser, er denne ikke forpligtet til at nævne det i formularen om anmodning om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav, da disse aspekter på ingen måde kan drøftes i forbindelse med den europæiske betalingspåkravsprocedure.

34. Det er således min opfattelse, at det kun er den situation, hvor påkravet er baseret på oplysninger indeholdt i anmodningsformularen, der har vist sig at være urigtige eller unøjagtige på et senere tidspunkt efter udløbet af indsigelsesfristen, der kan betegnes som »ekstraordinære omstændigheder«, som giver skyldneren mulighed for at kræve en prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, selv når rettens kompetence afhænger af disse oplysninger, navnlig når den anmodende part har undladt at oplyse om eksistensen af en påstået værnetingsklausul indgået mellem parterne.

35. Det af Handelsgericht Wien stillede præjudicielle spørgsmål skal derfor efter min opfattelse besvares således, at artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, sammenholdt med 25. betragtning til denne forordning, i den foreliggende sag skal fortolkes således, at alene den omstændighed, at et europæisk betalingspåkrav er blevet udstedt på grundlag af urigtige eller unøjagtige oplysninger i anmodningsformularen, og selv når rettens kompetence afhænger af disse oplysninger – navnlig når den anmodende part har undladt at oplyse om eksistensen af en påstået værnetingsklausul indgået mellem parterne – ikke udgør »ekstraordinære omstændigheder«, der giver en skyldner, over for hvilken betalingspåkravet på gyldig vis er blevet forkyndt, ret til at kræve prøvelse af dette påkrav, undtagen hvis skyldneren er i stand til over for den nationale ret at godtgøre, at denne først på et tidspunkt efter udløbet af den i forordningens artikel 16, stk. 2, omhandlede indsigelsesfrist blev bekendt med, at oplysningerne i anmodningsformularen var urigtige eller unøjagtige.

14 — EFT 1972 L 299, s. 32, som ændret ved efterfølgende konventioner om nye medlemsstaters tiltræden af denne konvention.

15 — Dom Elefanten Schuh (150/80, EU:C:1981:148, præmis 10). Jf. ligeledes dom ČPP Vienna Insurance Group (C-111/09, EU:C:2010:290, præmis 21 ff.). Det skal i denne forbindelse ligeledes fremhæves, at artikel 35, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 ikke nægter anerkendelse af en afgørelse truffet i strid med en værnetingsklausul indgået i henhold til forordningens artikel 23. Den fastslår blot, at en retsafgørelse ikke kan anerkendes, såfremt kompetencereglerne i kapitel II, afdeling 3 (Kompetence i forsikringssager), 4 (Kompetence i sager om forbrugeraftaler) og 6 (Enekompetence), er tilsidesat, eller der foreligger tilfælde, som omfattes af artikel 72.

16 — Jf. i denne forbindelse P. Mankowski, »Artikel 23 Brüssel I-VO« i T. Rauscher (ed.): *Europäisches Zivilprozess – und Kollisionrecht* – EuZPR/EulPR. München: Sellier, 2006, s. 411 ff., bl.a. punkt 16 ff.

V – **Forslag til afgørelse**

36. Henset til det ovenstående foreslår jeg, at Domstolen besvarer de præjudicielle spørgsmål fra Handelsgericht Wien således:

»Artikel 20, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure, sammenholdt med 25. betragtning til denne forordning, skal fortolkes således, at alene den omstændighed, at et europæisk betalingspåkrav er blevet udstedt på grundlag af urigtige eller unøjagtige oplysninger i anmodningsformularen, og selv når rettens kompetence afhænger af disse oplysninger – navnlig når den anmodende part har undladt at oplyse om eksistensen af en påstået værnetingsklausul indgået mellem parterne – ikke udgør »ekstraordinære omstændigheder«, der giver en skyldner, over for hvilken betalingspåkravet på gyldig vis er blevet forkyndt, ret til at kræve prøvelse af dette påkrav, undtagen hvis skyldneren er i stand til over for den nationale ret at godtgøre, at denne først på et tidspunkt efter udløbet af den i forordningens artikel 16, stk. 2, omhandlede indsigelsesfrist blev bekendt med, at oplysningerne i anmodningsformularen var urigtige eller unøjagtige.«